

KOREAŃSKA REPUBLIKA LUDOWO-DEMOKRATYCZNA MOCARSTWEM JĄDROWYM

Azja Południowo-Wschodnia i Wschodnia jest obszarem, na którym mogą wystąpić napięcia kryzysowe nie tylko o podłożu ekonomicznym, ale i wojskowym. Dużą rolę odgrywa Morze Południowochińskie, ze względu na jego ogromne znaczenie strategiczne. Przechodzą przez nie kluczowe morskie szlaki handlowe, prowadzące z Azji do Indii i na Bliski Wschód. Obszar ten może stać się zarzewiem konfliktu o zasięgu globalnym.

W ostatnich latach obserwujemy obniżenie bezpieczeństwa w regionie azjatyckim. Na sytuację tę wpływa przede wszystkim rywalizacja polityczno-ekonomiczno-wojskowa pomiędzy państwami. Główną rolę odgrywają Chiny, które prowadzą bardziej zdecydowaną politykę względem państw sąsiednich. Rośnie znaczenie Państwa Środka w międzynarodowej polityce bezpieczeństwa, staje się ono też dużym wyzwaniem pod względem potencjału wojskowego. Niepokój budzi zakup nowego sprzętu i ciągła modernizacja posiadanego uzbrojenia, a także zmiana charakteru działań sił zbrojnych, które stają się bardziej ofensywne. Przykładem mogą być budowane atomowe okręty podwodne z międzykontynentalnymi raketami balistycznymi i nowe wielozadaniowe lotniskowce. Głównym rywalem dla Chińskiej Republiki Ludowej są Stany Zjednoczone.

W styczniu 2012 r. Stany Zjednoczone, aby pokazać, że są one istotnym elementem azjatyckiego systemu bezpieczeństwa i jednocześnie przeciwstawić się chińskiej dominacji, ogłosiły strategiczne przeorientowanie polityki w kierunku Azji i Pacyfiku. Głównym celem nowej amerykańskiej strategii względem Azji było zwiększenie obecności USA w regionie. Wśród najważniejszych kroków podjętych w tym celu należy wskazać wzrost liczby okrętów wojennych, projekcję siły oraz poszerzenie zakresu współpracy z państwami zaprzyjaźnionymi. Siły te mają być gwarantem bezpieczeństwa oraz czynnikiem stabilizującym azjatycki system bezpieczeństwa.

Dużą rolę w systemie bezpieczeństwa odgrywają państwa posiadające w swoich arsenalach broń jądrową. Na ogólną liczbę dziewięciu krajów mających w uzbrojeniu broń jądrową cztery znajdują się w Azji i jedno na Bliskim Wschodzie. Przy czym, dla których państwa te zbudowały broń jądrową, były różne. Motywacją do

pozyskania tego rodzaju broni przez Chiny była niewątpliwie szansa na przerwanie monopolu jądrowego ZSRR i USA oraz zapewnienie własnego bezpieczeństwa wobec realnego zagrożenia z ich strony. W przypadku Indii przyczyną była chińska broń jądrowa oraz możliwość wybudowania przez Pakistan własnej bomby jądrowej, która zagroziłaby Indiom. Pakistan wprowadził tę broń w obawie przed swoim sąsiadem Indiami, a nuklearny program tłumaczony był wyłącznie jako odpowiedź na indyjski program jądrowy. Z kolei Korea Północna widzi w posiadaniu broni jądrowej szansę na wzmocnienie swojej pozycji w regionie, znalezienie się w elitarnym klubie mocarstw posiadających broń jądrową oraz zapewnienie odwetu w wypadku wojny.

Wraz ze zwiększaniem swoich potencjałów nuklearnych państwa te rewidują także swoje doktryny wojenne, niejednokrotnie odchodząc od strategii odstraszenia i przewidując użycie broni nuklearnej jako środka pierwszego uderzenia. Jednakże niebezpieczeństwo użycia broni jądrowej potęguje fizyczna bliskość Indii, Pakistanu i Chin. Dwa pierwsze kraje nigdy nie podpisały Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (ang. Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons – NPT), sporządzonego w Moskwie, Waszyngtonie i Londynie dnia 1 lipca 1968 r., nie są więc nim związane.

Korea Północna swój program jądrowy rozpoczęła w grudniu 1952 r., kiedy założono Instytut Badań Energii Atomowej przy Akademii Nauk. Dużej pomocy w tym względzie udzielił ZSRR, z którym w 1956 r. podpisano porozumienie w sprawie szkolenia naukowców północnokoreańskich, a w 1959 r. porozumienie o pokojowym wykorzystaniu energii jądrowej. W 1964 r. przy pomocy ZSRR powstało Centrum Badań nad Energią Jądrową w Yongbyon, gdzie uruchomiono niewielki radziecki badawczy reaktor jądrowy.

W 1974 r. Korea Północna przystąpiła do Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej IAEA (International Atomic Energy Agency), z którą podpisała porozumienie w kwietniu 1992 r. Z kolei w grudniu 1985 r. przystąpiła do Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (NPT), a 31 grudnia 1991 r. oba państwa koreańskie podpisały deklarację w sprawie denuklearyzacji Półwyspu Koreańskiego¹.

Jednakże w połowie lat 90. wystąpiło wiele napięć i kryzysów w kontroli instalacji jądrowych i współpracy z Agencją IAEA. W 2006 r. Korea Północna kontynuowała prace nad środkami przenoszenia broni jądrowej, czego efektem było przeprowadzenie prób z pociskami krótkiego i dalekiego zasięgu, a 9 października tego samego roku Korea Północna przeprowadziła zapowiadany test bomby jądrowej i została ósmym mocarstwem nuklearnym. Drugą próbną eksplozję bomby atomowej przeprowadziła 25 maja 2009 r. na poligonie w pobliżu miasta Kilju, a jej moc była znacznie większa niż za pierwszym razem. Trzeci test odbył się 12 lutego 2013 r. na

---

¹ J. Bayer, W.J. Dziak *Korea Północna – atomowe mocarstwo: Chronologia wydarzeń 1945–2017*, Warszawa 2018.

poligonie Punggye-ri, w północno-wschodniej części kraju. Czwartą i piątą próbę przeprowadzono kolejno w styczniu i wrześniu 2016 r., a szóstą we wrześniu 2017 r. Ostatnia próba nuklearna o mocy znacznie przekraczającej 100 kiloton (kt) pokazała, że Korei Północnej udało się zaprojektować urządzenie termojądrowe lub takie, które wykorzystywało konstrukcję z mieszanym paliwem.

Korea Północna poczyniła w ciągu ostatnich dwóch dekad znaczne postępy w rozwijaniu arsenału broni jądrowej, w tym środków przenoszenia. Przeprowadziła sześć prób jądrowych i przetestowała wiele nowych pocisków balistycznych, z których kilka może razić cele w Azji Północno-Wschodniej i potencjalnie w Stanach Zjednoczonych oraz Europie. Powszechnie przyjmuje się, że Korea Północna posiada operacyjne głowice nuklearne do pocisków krótkiego i średniego zasięgu. Nie jest jednak jasne, czy opracowała w pełni funkcjonalne głowice nuklearne, które mogą być przenoszone przez międzykontynentalne pociski balistyczne.

W 2021 r. przywódca Korei Północnej Kim Dzong-Un ogłosił kilka kluczowych celów strategicznych dla programu broni jądrowej, w tym: 1) budowę międzykontynentalnych głowic nuklearnych, 2) rozwój taktycznych głowic nuklearnych, 3) podniesienie poziomu precyzji rażenia, by zniszczyć wszelkie cele strategiczne w promieniu 15 tys. km (ok. 9320 mil), 4) opracowanie i wprowadzenie do uzbrojenia w krótkim czasie hipersonicznych głowic szybowcowych, 5) rozwój międzykontynentalnych rakiet naziemnych i podwodnych napędzanych silnikiem na paliwo stałe, oraz 6) budowę okrętu podwodnego o napędzie jądrowym zdolnym do przenoszenia strategicznych pocisków raketowych z głowicami jądrowymi. Szacuje się, że Korea Północna mogła wyprodukować wystarczającą ilość materiału rozszczepialnego do zbudowania od 45 do 55 rodzajów broni jądrowej (jeśli cały ten materiał został użyty do produkcji broni), ale prawdopodobnie zgromadziła potencjalnie od 20 do 30 głowic do przenoszenia głównie przez pociski balistyczne średniego i krótkiego zasięgu. Zgodnie z tymi szacunkami większość głowic byłaby najpewniej jednostopniową bronią rozszczepialną o mocy od 10 do 20 kt i kilkoma głowicami termojądrowymi².

Korea Północna sukcesywnie zwiększa swój potencjał raketowy. Eksploatuje kilka pocisków balistycznych *Toksa (KN02)* na paliwo stałe o maksymalnym zasięgu 120–170 km. Pocisk ten bazuje na rosyjskiej wersji *Toczka (SS-21 Skarabeusz)*, która została opracowana jako pocisk o podwójnym zasięgu. Jest to jednostopniowa raketa napędzana paliwem stałym, o długości 6,4 m, średnicy 0,65 m i masie 2,01 t. Może przenosić głowicę o ciężarze 485 kg. Po raz pierwszy mobilną wyrzutnię samochodową wraz z pociskiem pokazano na paradzie wojskowej w 2007 r. Ocenia się, że w uzbrojeniu znajduje się około 50 zestawów rakiet KN-02, które

---

² H.M. Kristensen, M. Korda, *North Korean nuclear weapons, 2022*, „Bulletin of The Atomic Scientists” 2022, vol. 78, no. 5, s. 273–294, <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/00963402.2022.2109341> (dostęp: 10.10.2022).

dzięki dokładności trafienia do 100 m mogą razić ważne cele i obiekty wojskowe, w tym lotniska, centra dowodzenia, mosty, magazyny wojskowe i koncentracje wojsk³. Obecnie nie ma potwierdzenia, że Korea Północna nadal rozwija potencjał nuklearny dla pocisków Toksa.

Wykorzystując radzieckie pociski raketowe typu Scud, przejęte pod koniec lat 70. od Egiptu, Korea rozpoczęła budowę własnej wersji rakiet pod nazwą Hwasong-5 i Hwasong-6. Rakieta Hwasong-5 wywodzi się z radzieckiego pocisku R-17 Elbrus (SS-1C Scud-B), który znajdował się w uzbrojeniu 32 krajów. Jest to jednostopniowy pocisk na paliwo ciekłe, o długości 10,94 m, średnicy 0,88 m i masie 5,86 t. Może przenosić jedną głowicę bojową na odległość do 300 km, z dokładnością trafienia w cel 450 m⁴. W 1988 r. rozpoczęto prace nad zwiększeniem zasięgu rakiety, czego efektem było opracowanie nowej rakiety Hwasong-6 (Scud-C) o zasięgu 500 km i dokładności trafienia 50 m, z mniejszą głowicą, której ciężar zmniejszono o 300 kg. Podobnie jak poprzedniczka był to jednostopniowy pocisk na paliwo ciekłe o długości 10,94 m, średnicy 0,88 m i masie 6,095 t. Rakieta miała ulepszony system naprowadzania. Zasięg rakiety umożliwiał rażenie celów w Korei Południowej i w zachodniej Japonii. Ocenia się, że w sumie wyprodukowano około 600–1000 rakiet, z których około 400 było eksportowanych do innych krajów⁵. Szacuje się, że Korea Północna ma mniej niż 100 wyrzutni dla połączonego arsenału Hwasong-5 i 6.

W ostatnich latach Korea Północna opracowała nową serię dokładniejszych rakiet krótkiego zasięgu SRBM (Short-Range Ballistic Missile) na paliwo stałe o rodzimej konstrukcji. Pociski te, znane jako KN23, KN24 i KN25, zostały łącznie przetestowane od początku 2019 r. ponad 40 razy. Mogą one być wystrzeliwane z mobilnej wyrzutni szynowej i z wyrzutni kolejowych. Biorąc pod uwagę, że Korea Północna ma rozległą sieć kolejową, która często przebiega przez góry, mobilne wyrzutnie kolejowe umożliwiłyby szybkie przemieszczanie pocisków po całym kraju i zwiększyły ich przeżywalność podczas drugiego uderzenia⁶.

Korea Północna opracowała trzy pociski balistyczne średniego zasięgu MRBM (Medium-Range Ballistic Missile), a kilka kolejnych jest w fazie rozwoju. W 1994 r. wprowadzono do uzbrojenia raketę Hwasong-7 (Nodong/Rodong), która miała większy zasięg o 200 km od poprzedniczki Hwasong-6, ale przenosiła głowicę bojową o 200 kg lżejszą. Tak więc w kolejnych raketach typu Hwasong poprzez zmniejszanie ciężaru głowicy zwiększano zasięg rakiet. Rakieta Hwasong-7 to jednostopniowy pocisk balistyczny średniego zasięgu na paliwo płynne, przenoszony na pięcioposiowej

³ KN-02, *Short Range Ballistic Missile*, http://www.military-today.com/missiles/kn_02.htm (dostęp: 10.10.2022).

⁴ Missile Threat, *Hwasong-5*, <https://missilethreat.csis.org/missile/hwasong-5/> (dostęp: 10.10.2022).

⁵ Missile Threat, *Hwasong-6 (Scud-C)*, <https://missilethreat.csis.org/missile/hwasong-6/> (dostęp: 10.10.2022).

⁶ M. Elleman, *North Korea's New Short-Range Missiles: A Technical Evaluation*, 38 North, 9.10.2019, <https://www.38north.org/2019/10/melleman100919/> (dostęp: 10.10.2022).

mobilnej wyrzutni transporterowej. Pocisk ma prawdopodobny zasięg 1200 km. Szacuje się, że Korea Północna rozmieściła mniej niż 100 wyrzutni Hwasong-7⁷. Kolejną opracowaną rakieta była Hwasong-9 (Scud-ER). Jest to jednostopniowy mobilny pocisk balistyczny średniego zasięgu na paliwo płynne, wystrzeliwany z czteroosiowej wyrzutni transportera. Długość rakiety 13,5 m, średnica 0,88 m, zasięg ponad 1 tys. km. Może przenosić pojedynczą głowicę konwencjonalną, odłamkowo-burzącą, nuklearną, chemiczną lub biologiczną. Dokładność trafienia 3 tys. m⁸.

Pocisk Pukguksong-2 (KN15) to dwustopniowy pocisk balistyczny średniego zasięgu na paliwo stałe, przenoszony w kanistrze na wyrzutni transportera samochodowego typu gaśnicowego. Pocisk został wystrzelony testowo w 2017 r. i wydaje się modyfikacją wystrzeliwanego z okrętu podwodnego pocisku Pukguksong-1 (Polaris-1). Jest to pierwsza próba Korei Północnej wystrzelenia lądowego pocisku balistycznego na paliwo stałe. Osiąga on zasięg od 1200 do 2500 km.

W 2021 r. po raz pierwszy pokazano na wystawie „Self-Defense 2021” w Korei Północnej nowy pocisk pośredniego zasięgu Hwasong-8, przeznaczony do montażu naddźwiękowego pojazdu szybującego. Długość pocisku 18,5 m, średnica 1,8 m, prędkość Mach 6, operacyjny zasięg od 3200 do 6000 km⁹.

Równoległe z rozwojem rakiet Hwasong Korea Północna prowadziła prace nad własną konstrukcją rakiety średniego zasięgu Nodong 1, której zasięg pozwoliłby razić cele w całej Japonii, a co za tym idzie – amerykańskie siły rozlokowane na Okinawie. Do budowy nowej rakiety wykorzystano pocisk Hwasong-6, który przeskalowano o 150%. Tak więc Nodong-1 jest jednostopniowym pociskiem raketowym na paliwo ciekłe, o długości 15,5 m, średnicy 1,3 m i masie 16,0 t. Może przenosić pojedynczą głowicę o masie do 1 tys. kg na odległość 1300 km, co pozwala mu razić cele na terytorium całej Japonii. Dokładność trafienia wynosi w najnowszych wersjach 190 m. Pocisk umieszczony jest na pięciokołowej mobilnej wyrzutni samochodowej typu TEL (Transporter Erector Launcher).

Kolejnym pociskiem był Hwasong-10 (Musudan) – jednostopniowy pocisk balistyczny pośredniego zasięgu IRBM (Intermediate-Range Ballistic Missile) na paliwo płynne, wystrzeliwany z sześciosiowej wyrzutni transportera erekcyjnego. Pocisk, który jest również czasami oznaczany jako BM-25, ma długość 12,0 m, średnicę 1,5 m i zasięg operacyjny 3–4 tys. km. Może przenosić głowicę o masie 650–1250 kg. Pocisk Musudan został opracowany na bazie radzieckiego pocisku R-27 (SS-N-6), który był pociskiem balistycznym klasy SLBM o zasięgu 2400 km,

---

⁷ Missile Threat, *Hwasong-7 (Nodong 1)*, <https://missilethreat.csis.org/missile/no-dong/> (dostęp: 9.10.2022).

⁸ Missile Threat, *Hwasong-9 (Scud-ER)*, <https://missilethreat.csis.org/missile/scud-er/> (dostęp: 21.09.2022).

⁹ *Hwasong 8 hypersonic glide warhead*, <https://www.globalsecurity.org/wmd/world/dprk/hwasong-8.htm> (dostęp: 21.09.2022).

przenoszonym przez atomowe okręty podwodne klasy Yankee¹⁰. Jest to jedno- lub dwustopniowy pocisk balistyczny napędzany paliwem ciekłym, o długości 12–19 m i średnicy do 1,5 m. Przy zasięgu ponad 3 tys. km może razić bazę sił morskich USA na wyspie Guam, w południowej części archipelagu Marianów.

Następny pocisk Hwasong-12 (KN17) jest traktowany jako podstawowy pocisk balistyczny pośredniego zasięgu. Jest to jednostopniowy pocisk balistyczny na paliwo płynne, o długości 16,5 m i średnicy 1,5 m, przenoszony na ośmioosiowym transporterze drogowym typu TEL. Wstępne szacunki sugerują, że Hwasong-12 ma zasięg od 3700 km przy głowicy o ciężarze 650 kg, 4500 km przy ciężarze głowicy 500 kg do nawet 6000 km. Podczas parady wojskowej w kwietniu 2017 r. Hwasong-12 był pokazywany na mobilnej wyrzutni Hwasong-10¹¹.

Korea Północna bardzo dużo uwagi poświęca międzykontynentalnym pociskom balistycznym ICBM (Intercontinental Ballistic Missile). Publicznie pokazano pięć typów pocisków w tej kategorii zasięgu: Taepo Dong-2, Hwasong-13, Hwasong-14, Hwasong-15 i Hwasong-17. Systemy te są na różnych etapach rozwoju, a niektóre mogą być po prostu makietami lub demonstratorami technologii.

Taepo Dong-2 to trzystopniowy pocisk dalekiego zasięgu na paliwo ciekłe, uważany za pochodną rakiety Unha-3, która umieściła satelitę na niestabilnej orbicie w 2016 r. Długość pocisku 35,0 m, średnica 2,1 m, zasięg 6–10 tys. km. Biorąc pod uwagę rozwój nowszych, bardziej wyrafinowanych systemów dalekiego zasięgu, ocenia się, że Taepo Dong-2 nie jest obecnie operacyjnym systemem wojskowym i nie będzie przedmiotem zainteresowania północnokoreańskiego programu ICBM.

W 2012 r. po raz pierwszy na paradzie wojskowej zademonstrowano międzykontynentalny trzystopniowy pocisk raketowy Hwasong-13 (KN-08) o zasięgu ponad 6 tys. km. Wyrzutnia wraz z pociskiem wywołała wiele spekulacji, czy jest to makietka, czy też nowy międzykontynentalny pocisk. Pocisk ma długość 16,0–19,75 m, średnicę 1,8 m i przenoszony jest na ośmioosiowej platformie samochodowej typu TEL, która jest wersją chińskiej wyrzutni WS51200¹². Oficjalne źródła 2 grudnia 2017 r. podały, że rozwój pocisku został wstrzymany, a zespół opracowujący raketę został przeniesiony do pomocy w rozwoju Hwasong-12IRBM, Hwasong-14 i Hwasong-15 ICBM. Ocenia się, że Hwasong-13 nie jest obecnie systemem operacyjnym i podobnie jak Taepo Dong-2 nie będzie rozwijany w ramach programu ICBM Korei Północnej.

W lipcu 2017 r. Korea Północna przeprowadziła dwa pierwsze w historii testy rakiety międzykontynentalnej Hwasong-14 (KN20). Jest to dwustopniowy pocisk,

---

¹⁰ N. Brügge, *The North Korean "Musudan" missile is based on the Soviet R-27 SLBM*, <http://www.b14643.de/Spacerockets/Diverse/Musudan/index.htm> (dostęp: 21.09.2022).

¹¹ Missile Threat, *Hwasong-12 (KN-17)*, <https://missilethreat.csis.org/missile/hwasong-12/> (dostęp: 21.09.2022).

¹² KN-08: *Hwasong-13 The semi-mobile Limited Range ICBM*, No-dong-C, 2015 Senior Technical & Space Policy Analyst, <http://www.globalsecurity.org/wmd/world/dprk/kn-08.htm> (dostęp: 21.09.2022).

zasilany paliwem stałym, o długości 19,8 m i średnicy 1,85 m. Może być wystrzelany z ośmioosiowego transportera drogowego typu TEL. W zależności od ładunku pocisk może razić cele do 10 400 km, mając w zasięgu część kontynentalną Stanów Zjednoczonych. Hwasong-14 jest pierwszą północnokoreańską rakieta, która może dotrzeć do terytorium Ameryki Północnej¹³.

Niedługo potem, 29 listopada 2017 r. Korea Północna wystrzeliła nowszy międzykontynentalny pocisk o jeszcze większym zasięgu Hwasong-15 (KN22). Dwustopniowy pocisk na paliwo ciekłe jest przewożony na dziewięcioosiowym transporterze kołowym typu TEL. Osiąga trajektorię lotu do prawie 4500 km, co wskazuje, że maksymalny zasięg pocisku na normalnej trajektorii z lekkim ładunkiem wynosi około 13 tys. km. Należy jednak zauważyć, że cięższe ładunki, w tym głowice nuklearne, znacznie zmniejszyłyby zasięg pocisku. Jeśli chodzi o parametry, Hwasong-15 ma 21–22,5 m długości, średnicę 2,0–2,4 m, a jego masa 72 tys. kg. Jest wystrzelany z platformy ogniowej, która oddziela się od ciężarówki transportera-erektora i wykorzystuje dwa ramiona do podnoszenia pocisku po obu stronach pojazdu. Hwasong-15 ICBM został pokazany podczas północnokoreańskiej parady wojskowej w październiku 2020 r. W oficjalnym oświadczeniu wydanym przez Koreę Północną stwierdzono, że pocisk może przenosić dużą ciężką głowicę, która jest zdolna do rażenia celów na całym terytorium Stanów Zjednoczonych¹⁴.

Korea Północna 24 marca 2022 r. potwierdziła, że po raz pierwszy testowano nowy trzystopniowy pocisk ICBM na paliwo płynne Hwasong-17. Pocisk ten został zaprezentowany podczas parady wojskowej Korei Północnej w październiku 2020 r., podczas której niezależni analitycy stwierdzili, że jest on znacznie większy niż inne północnokoreańskie ICBM – jego średnica może wynosić od 2,4 do 2,9 m, a długość około 24–26 m. Podczas testu w locie, który został przeprowadzony 24 marca, pocisk osiągnął apogeum prawie 6200 km i przebył prawie 1100 km w ciągu 71 minut, co sugeruje możliwy zasięg około 15 tys. km. Pocisk wystrzelany jest z jedenastoosiowego transportera drogowego typu TEL i teoretycznie może przenosić dwie lub trzy głowice nuklearne¹⁵.

Korea Północna pracuje także nad pociskami balistycznymi wystrzeliwanymi z okrętów podwodnych SLBM (Submarine-Launched Ballistic Missile). Pociski te należą do rodziny pocisków Pukguksong (pisane również jako Pukkuksong i Bukkeukseong). W sierpniu 2016 r. KRLD odpaliła pocisk Pukguksong-1 (KN11) z wyrzutni okrętu podwodnego, który przeleciał ponad 500 km. Uważa się, że może on

---

¹³ Missile Threat, *Hwasong-14 (KN-20)*, <https://missilethreat.csis.org/missile/hwasong-14/> (dostęp: 21.09.2022).

¹⁴ Missile Threat, *Hwasong-15 (KN-22)*, <https://missilethreat.csis.org/missile/hwasong-15-kn-22/> (dostęp: 21.09.2022).

¹⁵ M. Shin, *North Korea Launches Suspected Hwasong-17 ICBM*, „The Diplomat”, 3.11.2022, <https://thediplomat.com/2022/11/north-korea-launches-suspected-hwasong-17-icbm/> (dostęp: 6.11.2022).

przenosić ładunek o wadze około 650 kg przy maksymalnym zasięgu 2 tys. km, dzięki czemu może razić wszystkie amerykańskie bazy znajdujące się na terytorium Japonii. Pukguksong-1 to dwustopniowy pocisk balistyczny na paliwo stałe, przeznaczony do przenoszenia na okręcie podwodnym klasy Sinpo, który posiada tylko jedną wyrzutnię dla rakiet. Był on testowany w sumie sześć razy w 2015 i 2016 r., z trzema sukcesami. Ma 7,05–7,4 m długości, średnicę 1,07–1,13 m, zasięg ponad 1 tys. km¹⁶.

W październiku 2019 r. Korea Północna zaprezentowała nowy dwustopniowy pocisk balistyczny typu Pukguksong-3, po tym, jak 2 października przeszedł on pierwszy udany test w locie. Jego maksymalny zasięg wynosi 1900–2500 km, ma 9,15 m długości i średnicę 1,4 m. W porównaniu ze starszymi pociskami Pukguksong-3 stanowi krok naprzód w rozwoju pocisków SLBM i prawdopodobnie zostanie rozmieszczony na budowanym nowym okręcie podwodnym Sinpo-C¹⁷.

Podczas parady wojskowej w październiku 2020 r. Korea Północna zaprezentowała nowszy typ SLBM na paliwo stałe: Pukguksong-4, który może mieć większy zasięg niż jego poprzednik. Dwustopniowy pocisk jest szerszy niż Pukguksong-1 i prawdopodobnie nieco krótszy niż Pukguksong-3. Jego większa średnica wskazuje, że hipotetycznie może przenosić wiele głowic bojowych. Pukguksong-4 nie został jeszcze przetestowany w locie.

Natomiast na paradzie wojskowej w styczniu 2021 r. Korea Północna przedstawiła kolejną wersję pocisku SLBM Pukguksong-5. Pocisk, który nie został jeszcze przetestowany w locie, jest dłuższy niż Pukguksong-4, ale mniej więcej tej samej długości co Pukguksong-3. Pukguksong-5 może mieć większy zasięg i ładowność niż jego poprzednicy. Ocenia się, że jego rozmiary są zbliżone do amerykańskiego pocisku Trident-1, który ma nominalny zasięg 8 tys. km. Według specjalistów na tym etapie spekulacje na temat możliwości użycia operacyjnego pocisku wydają się przedwczesne¹⁸.

Podczas parady wojskowej w kwietniu 2022 r. Korea Północna ujawniła szóstego prawdopodobnego członka rodziny Pukguksong, chociaż nazwa rakiety nie została jeszcze formalnie ogłoszona. Pocisk jest dłuższy i szerszy niż wszystkie pokazywane wcześniej SLBM w Korei Północnej.

W przygotowaniu są także pociski manewrujące do zwalczania celów naziemnych LACM (Land Attack Cruise Missile). We wrześniu 2021 r. przeprowadzono dwa testy tego systemu o zasięgu 1500 km. Chociaż KRLD ma w swoim arsenale inne pociski manewrujące, jest to pierwszy system, który został wyraźnie opisany jako „broń strategiczna”, co potencjalnie sugeruje związek z północnokoreańskim

¹⁶ Missile Threat, *Pukguksong-1 (KN-11)*, <https://missilethreat.csis.org/missile/kn-11/> (dostęp: 21.09.2022).

¹⁷ M. Elleman, *North Korea's New Pukguksong-3 Submarine-Launched Ballistic Missile*, 38 North, 3.10.2019, <https://www.38north.org/2019/10/melleman100319/> (dostęp: 21.09.2022).

¹⁸ D. Lee, *North Korea Fires Possible Pukguksong-5 SLBM*, „Naval News”, 19.10.2021, <https://www.navalnews.com/naval-news/2021/10/north-korea-fires-possible-pukguksong-ballistic-missile/> (dostęp: 21.09.2022).

programem broni jądrowej. Według północnokoreańskich mediów pociski manewrujące mogą być wystrzelowane z kontenera umieszczonego na platformie samochodowej typu TEL.

Nie jest znana dokładna doktryna użycia broni jądrowej przez KRLD, która jest postrzegana jako najbardziej nieprzewidywalne państwo na azjatyckiej arenie politycznej. Rozwijany nuklearny program stoi w sprzeczności z warunkami życia jej mieszkańców oraz ograniczonymi zasobami naturalnymi. Poprzez prowadzenie prowokacyjnej polityki w stosunku do sąsiada z południa oraz próby z bronią jądrową i środkami jej przenoszenia kraj ten skutecznie destabilizuje sytuację polityczną i wojskową w tym regionie. Rząd Kim Dzong Una straszy świat swoją bronią jądrową, by później negocjować wsparcie i pomoc gospodarczą dla kraju. Chociaż Korea Północna posiada niewiele głowic jądrowych, jest zaliczana do lokalnych mocarstw atomowych o ograniczonych zdolnościach jej użycia.

We wrześniu 2022 r. KRLD zaktualizowała swoją politykę w zakresie użycia broni jądrowej i ogłosiła, że zareaguje na ataki na jej jądrowe systemy dowodzenia i kontroli, rozpoczynając atak nuklearny „automatycznie i natychmiast”. Jednocześnie przywódca Korei Kim Dzong Un oznajmił, że KRLD nigdy nie wyrzeknie się broni atomowej. Taka postawa może nie tylko umożliwić Korei Północnej uruchomienie broni nuklearnej, zanim zostanie ona zniszczona w ataku wyprzedzającym, ale też stwarza ryzyko wszczęcia przez Pjongjang wojny nuklearnej opartej na fałszywym ostrzeżeniu lub z powodu błędnego postrzegania celów armii amerykańskiej lub południowokoreańskiej operacji. Z kolei wysocy przedstawiciele sił zbrojnych zapowiedzieli, że armia KRLD będzie nadal odpowiadać i reagować na wszystkie ćwiczenia wojenne prowadzone w rejonie i skierowane przeciwko KRLD za pomocą trwałych, zdecydowanych i praktycznych środków wojskowych.

Literatura

- Bayer J., Dziak W.J., *Korea Północna – atomowe mocarstwo: Chronologia wydarzeń 1945–2017*, Warszawa 2018.
- Brügge N., *The North Korean “Musudan” missile is based on the Soviet R-27 SLBM*, <http://www.b14643.de/Spacerockets/Diverse/Musudan/index.htm> (dostęp: 21.09.2022).
- Elleman M., *North Korea’s New Pukgukson-3 Submarine-Launched Ballistic Missile*, 38 North, 3.10.2019, <https://www.38north.org/2019/10/melleman100319/> (dostęp: 21.09.2022).
- Elleman M., *North Korea’s New Short-Range Missiles: A Technical Evaluation*, 38 North, 9.10.2019, <https://www.38north.org/2019/10/melleman100919/> (dostęp: 10.10.2022).
- Hwasong 8 hypersonic glide warhead*, <https://www.globalsecurity.org/wmd/world/dprk/hwasong-8.htm> (dostęp: 21.09.2022).
- Kristensen H.M., Korda M., *North Korean nuclear weapons, 2022*, „Bulletin of The Atomic Scientists” 2022, vol. 78, no. 5.
- KN-02, Short Range Ballistic Missile*, http://www.military-today.com/missiles/kn_02.htm (dostęp: 10.10.2022).

- KN-08: *Hwasong-13 The semi-mobile Limited Range ICBM*, No-dong-C, 2015 Senior Technical & Space Policy Analyst, <http://www.globalsecurity.org/wmd/world/dprk/kn-08.htm> (dostęp: 21.09.2022).
- Lee D., *North Korea Fires Possible Pukguksong-5 SLBM*, „Naval News”, 19.10.2021, <https://www.navalnews.com/naval-news/2021/10/north-korea-fires-possible-pukguksong-ballistic-missile/> (dostęp: 21.09.2022).
- Missile Threat, *Hwasong-5*, <https://missilethreat.csis.org/missile/hwasong-5/> (dostęp: 10.10.2022).
- Missile Threat, *Hwasong-6 (Scud-C)*, <https://missilethreat.csis.org/missile/hwasong-6/> (dostęp: 10.10.2022).
- Missile Threat, *Hwasong-7 (Nodong 1)*, <https://missilethreat.csis.org/missile/no-dong/> (dostęp: 9.10.2022).
- Missile Threat, *Hwasong-9 (Scud-ER)*, <https://missilethreat.csis.org/missile/scud-er/> (dostęp: 21.09.2022).
- Missile Threat, *Hwasong-12 (KN-17)*, <https://missilethreat.csis.org/missile/hwasong-12/> (dostęp: 21.09.2022).
- Missile Threat, *Hwasong-14 (KN-20)*, <https://missilethreat.csis.org/missile/hwasong-14/> (dostęp: 21.09.2022).
- Missile Threat, *Hwasong-15 (KN-22)*, <https://missilethreat.csis.org/missile/hwasong-15-kn-22/> (dostęp: 21.09.2022).
- Missile Threat, *Pukguksong-1 (KN-11)*, <https://missilethreat.csis.org/missile/kn-11/> (dostęp: 21.09.2022).
- Shin M., *North Korea Launches Suspected Hwasong-17 ICBM*, „The Diplomat”, 3.11.2022, <https://thediplomat.com/2022/11/north-korea-launches-suspected-hwasong-17-icbm/> (dostęp: 6.11.2022).

SUMMARY

DEMOCRATIC PEOPLE'S REPUBLIC OF KOREA: A NUCLEAR POWER

In recent years, we have seen a deterioration of the security environment in the Asian region. This situation is mainly influenced by the political, economic, and military rivalry among states. Countries that have nuclear weapons in their arsenals play important roles in the security system. Of the nine countries with nuclear weapons, four are in Asia. Along with increasing their nuclear capabilities, these states are also revising their war doctrines, often moving away from deterrence strategies and envisaging the use of nuclear weapons as a means of first strike.

North Korea has made significant progress over the past two decades in developing its nuclear weapons arsenal, including means of delivery. It has conducted six nuclear tests and tested a number of new ballistic missiles, several of which can hit targets in Northeast Asia and potentially in the United States and Europe. It is estimated that North Korea could potentially produce 20 to 30 warheads to be delivered mainly by medium and short-range ballistic missiles. In September 2022, North Korea announced it would respond to attacks on its nuclear command and control systems by launching a nuclear attack “automatically and immediately.”